

[Korsgaard.]

kan skaffes væsentlige Indtægter ved Hjælp af de Kunstnere, man til en vis Grad har overflødige, naar man ved een Scene skal have tre Kunstarter, er det, der nu foreslaas, principielt det rigtige. Mit Parti er da ogsaa gaaet ind for at tiltræde Ministerens principielle Opstilling.

Hvilke Bebrejdelser man med Rette kan rette mod Undervisningsministeren for ikke at være kommet tidligere med Sagen, skal jeg lade ligge. Jeg tror nok, man i nogen Grad har Lov at bebrejde Ministeren, at han er kommet meget sent med den.

Det forekommer mig ganske vist, at der ikke har været saa faa Grunde til, at man har trukket det noget ud, ikke mindst alle de Kriseforhandlinger, der blev ført omkring den Tid, da man normalt burde have dette Forslag frem. Det forekommer mig, at man med Rette kan sige, at det var ikke unaturligt at gøre Forsøg paa at faa disse Forhold økonomisk til Side, før man kastede denne Sag, som jo dog ogsaa har en vis økonomisk Interesse, ind paa Rigsdagens Bord. Men jeg vil ikke benægte, at det kunde have været ønskeligt, om Forslaget var kommet paa et lidt tidligere Tidspunkt.

Om man nu saa vil kalde det Forslag, der af Ministeren er fremlagt i Finansudvalget, en Skitse eller realiter et Lovforslag, derpaa lægger jeg ikke megen Vægt. Overfor Forretningsforetagender, som det kongelige Teater dog paa en vis Maade ogsaa er, kan man, naar det kommer til Stykket, paa Hovedpunkterne ikke lovgive, idet man bl. a. navnlig ikke kan lovgive om Indtægten; man kan efter tidligere Aars Erfaringer forvente, at denne eller hin Indtægt maa man kunne faa, men fornuftigvis er der her et Usikkerhedsmoment af uhyre stor Betydning.

Med Hensyn til det økonomiske — og det er jo navnlig den økonomiske Side af Sagen, der, i hvert Tilfælde hidtil, har vist sig i særlig Grad at have Rigsdagsmændenes Interesse — kan man altsaa efter min Mening stort set ikke lovgive. Det, der nu foreslaas økonomisk, er, at der bevilges 750 000 Kr. til Drift af en enkelt Scene, altsaa akkurat det samme Beløb, som man ventede, der vilde medgaa, hvis man havde opretholdt Dobbeltscenen. Nu vil jeg dog tro, at hvis Dobbeltscenen havde kunnet

holde økonomisk, saa vilde Problemet overhovedet ikke have foreligget til Drøftelse i Dag. Det er mig derfor noget uforstaaeligt, naar man nu med denne uhyre Voldsomhed fra visse Sider vender sig imod dette Beløb.

Et naturligt Spørgsmaal er det nu, om egentlig disse 750 000 Kr. ret beset er et uhyre stort Beløb, som oven i Købet siges uretmæssigt at tages fra nogen, der har grumme ringe Interesse i disse Penges Udgivelse. Det er jo et Argument, man fra visse Sider i meget høj Grad anvender i denne Sag. Jeg kan ikke anerkende Berettigelsen af dette Argument. Vi har som Indtægt paa Finansloven gennem Forlystelsesskatten et Beløb paa rundt regnet 4 Mill. Kr. Nu ved vi alle, at de, der i særlig Grad beklager sig over, at der skal gives Penge ud til det kongelige Teater, det er dem, der aldrig gaar til Forlystelser, det kan man vist være nogenlunde sikker paa, i hvert Fald ikke Forlystelser af den Art, der her er Tale om, og altsaa vel sagtens stort set ogsaa Personer, der heller aldrig gaar i Biografteater.

Men hvilken Ret har disse Personer til at kræve, at vi andre — jeg vil nu ikke sige Rigsdagsmændene, for det kongelige Teater betaler vi jo ikke noget for at komme i, men altsaa andre Mennesker, som sætter Pris paa disse Glæder og betaler til Staten derfor —, hvilken Ret har de, der nu altsaa ikke holder af den Slags Ting, til at forlange, at disse andre Mennesker skal give 4 Mill. Kr. til Hjælp til deres almindelige Skattepligter? Det kan jeg ikke se, at de har nogen særdeles stor Berettigelse til, og jeg mener i hvert Tilfælde, det baade kulturelt og økonomisk er fuldt forsvarligt at sige, at en vis Part af disse 4 Mill. Kr. anvendes paa en saadan Maade, at Kulturen paa det paagældende Omraade holdes saa højt oppe som muligt.

Og her er vi efter min Mening ved Sagens Kærne: Har det kongelige Teater som Statsinstitution en Mission? Jeg ved, der er dem, der mener, at Teatret ikke har det, og at Folk, der har den Mening, ikke ønsker Teatret opretholdt som Statsscene, det er en Sag for sig, men jeg vil nu tro, at indenfor den Kreds, af hvem stort set Forlystelsesskatten ydes, vil der være et stort Flertal, som er af den Mening, at det kongelige Teater, endnu i hvert Fald, i